Dos lliure canvis: interior i exterior

L'economista H.J. Chang diu que tots els pa sos que han crescut s perqu s'han industrialitzat. Foto: ARXIU.

La idea de l'economista H.J. Chang que tots els països que han crescut és perquè s'han industrialitzat i que no hi ha cap indústria que avanci sense protecció aranzelària, és una vella idea. Els primers que van ésser proteccionistes van ser els anglesos, al segle XVI. Després, també en van ésser els Estats Units, des del seu naixement a finals del XVIII, i Alemanya, quan es forma, al XIX. La Unió Europea, d'ençà de la seva constitució, al 1957, és un mercat comú protegit. Al segle XXI, Xina no s'ha integrat al Tractat Trans Pacífic.

Segons Balle, el creixement econòmic –inclòs el creixement de l'agricultura- és resultat de la indústria. La prova és que, al 1820, hi havia, gràcies a les fàbriques i el comerç, creixement econòmic a l'àrea de Catalunya-València- Múrcia-Andalusia, i “no han prosperat: Aragó, les Castelles, Extremadura i altres províncies del centre”. Tot i que el règim aranzelari era el mateix per a totes les regions del Regne d'Espanya

Tots els països que s'industrialitzen, doncs, necessiten el lliurecanvisme interior i, al mateix temps, a l'exterior, la protecció a la seva indústria naixent. Aquesta idea fou formulada al 1820, amb una absoluta claredat, pel tarragoní Joan de Balle, en una intervenció al Congrés dels Diputats espanyol on explicà que, al 1337, i de nou al 1463: “Anglaterra va prohibir absolutament la introducció a tot el seu territori de teles estrangeres.”

Segons Balle, el creixement econòmic –inclòs el creixement de l'agricultura- és resultat de la indústria. La prova és que, al 1820, hi havia, gràcies a les fàbriques i el comerç, creixement econòmic a l'àrea de Catalunya-València-Múrcia-Andalusia, i “no han prosperat: Aragó, les Castelles, Extremadura i altres províncies del centre”. Tot i que el règim aranzelari era el mateix per a totes les regions del Regne d'Espanya.

Dos lliurecanvismes, doncs. El lliure canvi interior pot ésser útil, el lliure canvi exterior, no. No és bo que durant un temps -que pot ser llarg- s'importin productes estrangers que ja es fabriquen a l'interior. Però, en canvi, sí que és bo que s'hi instal·lin ciutadans –i capitals- estrangers. A Catalunya, explica Balle, des de 1283, els estrangers amb 1 any i 1 dia de residència podien esdevenir nacionals. I, en canvi, des de 1443 estaria prohibida, com a Anglaterra, l'entrada de roba de llana estrangera.

Els espais interior i exterior eren –són- estrictament polítics. A la Catalunya de 1820, l'espai del lliure canvi interior era molt gran: incloïa tots els territoris hispànics de la península Ibèrica i de les Amèriques. Així, Balle, a partir d'exemples concrets de Mèxic, Nicaragua i Perú, concloïa que “el comerç de gèneres estrangers és tan nociu per a les províncies d'ultramar com per a les de la península, i encara molt més perquè les seves fàbriques (les d'ultramar) estan encara més endarrerides que les nostres”. No hi haurà creixement a l'Amèrica hispànica si aquesta regió, cedint a la pressió anglesa (i xinesa), accepta el lliure canvi exterior. Però moltes de les revolucions liberals independentistes hispanoamericanes van ésser partidàries del lliurecanvisme exterior promogut per les elits de les seves burgesies comercials.

Publicat a:
-L'econòmic 14-02-2016 Pàgina 63

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/4-economia/18-economia/940438-dos-lliure-canvis-interior-i-exterior.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui